

се предъ тебе омайна картина и — пакъ сжщитѣ чувства, породени отъ спомена за Василъ Левски: по тия чукари, по тия лозя, по тая долина, по всичко околно сж се спирали очитѣ и на Левски — тоя великъ българинъ, чието име не може да не призовешъ въ душата си и мислено — минавайки тия кжтища — да му отправишъ възторга си . . .

Вървимъ и живо разговаряме за нашето минало, чиито спомени възкръсватъ въ душата и я каратъ да върва въ още по-свѣтлото бъдеще на нашия народъ. Предъ насъ изпъква черната начупена линия на водопроводнитѣ тржби, които отвеждатъ съ голѣма бързина водата къмъ електрическата централа. Тия тржби се спущатъ съ единъ наклонъ 700 на 1000 — почти перпендикулярно и развиватъ енергия до 3450 конски сили. Долу, близо до централата, се намира красивия и буенъ водопадъ Сучурумъ.

Минаваме подъ тржбитѣ. Въ дѣсно отъ насъ е младата борова горичка, засѣта изкуствено по желанието на мѣстнитѣ граждани; тя е строго запазена и отъ хора и отъ добитѣкъ. Само по тоя начинъ горитѣ, които сж най-скжпото богатство за една държава, ще бждатъ засилени, запазени и добре гледани.

Двайсетина още крачки и навлизаме въ така нареченитѣ „азлъци“ — най-голѣмитѣ стръмнини по тоя пжтъ.

— Калпави сж, тия дяволски азлъци, но малко пжтъ е, окуражава ни бае Василъ. Малко мжка, а после почва хубавото . . . равенъ пжтъ, хладина, райски чудесии . . .

Слънцето вече добре ни е припекло, но безъ товаръ се леко върви. Позапотишъ се, позаморишъ